

In een apart kader:

Moet je als christen jezelf homo blijven noemen, ook als je nog steeds worstelt met homoseksualiteit? Deze vraag kwam bij mij boven toen ik dit getuigenis las. Ik zou dan eerder geneigd zijn te zeggen: “ik ben een christen met homoseksuele gevoelens” of: “ik ben een christen die worstelt met homoseksualiteit”. Dit gezegd hebbende, de worsteling met homoseksualiteit kan hevig zijn. Het getuigenis dat u hieronder vindt zal dan ook herkenbaar zijn voor heel wat lezers. En van harte onderschrijven wij als “Onze Weg” het pleidooi van de schrijver: “Het zou een stuk gemakkelijker zijn als onze kerken mensen zoals ik die desondanks aanspraak maken op een overwinning, zouden begrijpen en accepteren.”

Namens de redactie,

Reitze Siebesma

Pleidooi van een gelovige echtgenoot en vader, die elke dag weer zijn homoseksuele gevoelens weerstaat

Geen gemakkelijke overwinning

Ik ben een bedrijfsmanager, voorzitter van de kerkenraad, jeugdleider, sportcoach, een gelukkig getrouwde man sinds meer dan 25 jaar en een trotse vader van enkele tieners. Oh ja..... ik ben ook homo. Dat ik dit erken, vraagt om enige uitleg en mogelijk ook wat ondersteunend bewijsmateriaal. Kijk, behalve wat experimenteergedrag tijdens mijn puberteit heb ik nooit mijn verlangens uitgeleefd. Van buitenaf zie ik er uit en gedraag ik me ook als een ‘normale’ heteroseksuele man.

Ik ben opgegroeid in een behoudende baptistenkerk (met de nadruk op behoudend). Vanaf het eerste moment dat ik me herinner, kon ik goed van kwaad onderscheiden, wit van zwart, rechtvaardigheid van zonde. Er was niet zoiets als een grijs gebied wat de moraal betrof. Geen tweeslachtigheid. Ik voelde me onherstelbaar veroordeeld door wat ik over mijzelf wist.

Boodschap van genade

Toen mijn vrouw en ik ons eigen kerkelijk thuis kozen, werden we lid van de Evangelisch Lutherse kerk van de USA. De boodschap van genade trok me aan, en dat is nog steeds zo, in het lutheranisme. Helaas slagen wij lutheranen er lang niet altijd in te leven vanuit die genade en ze ook te delen met anderen. Ik voel me nog steeds veroordeeld door wat goed nieuws zou moeten zijn.

Diep van binnen, in mijn geest, mijn gevoelens – weet ik net zo zeker dat ik homoseksueel ben, als dat ik weet dat ik een man ben. Ik werd mij van mijn seksuele gerichtheid bewust zo

rond mijn 9de of 10de levensjaar, tijdens een vakantiekamp van de kerk. Toentertijd had ik geen idee wat seks was, maar ik was me desondanks bewust van het me emotioneel zeer sterk aangetrokken voelen tot een leeftijdsgenoot. Het was een ervaring die zich keer op keer herhaalde in mijn leven. In de puberteit werd deze ervaring meer seksueel gekleurd.

Op de middelbare school was ik een aantal keren tot over mijn oren verliefd op andere tienerjongens. Meestal resulteerde dat in vriendschappen en niets meer, maar in enkele gevallen leidde dit ook tot een vorm van lijfelijk contact. De lichamelijke en emotionele behoefte om intiem te zijn met iemand van hetzelfde geslacht was bijna verpletterend, evenals het schuldgevoel dat ermee gepaard ging.

Terwijl mijn leeftijdsgenoten op de middelbare school opschepten over hun laatste heteroseksuele verovering, probeerde ik wanhopig om niet de homoseksuele ontmoetingen te hebben, waar ik door mijn natuur onverbidlijk naar toe getrokken werd. Voor iedereen geldt dat de puberteit een zekere mate van vervreemding van het zelf en van de ander met zich meebrengt, maar voor mij was de eenzaamheid en de afkeer van mijzelf bijna ondraaglijk. Ik ontwikkelde manieren om een en ander het hoofd te bieden: alcohol, drugsmisbruik, veel roken en geforceerde heteroseksuele contacten. Ze bleken niet voldoende om mij af te leiden van mijn aandrang. In de laatste klassen van de middelbare school voelde ik mij vaak somber en drongen gedachten aan zelfdoding zich aan mij op.

Op een vreemde manier gewoon

Op mijn 19de, in de zomer van het tweede jaar op het HBO, werd ik christen. Het mag duidelijk zijn dat ik door mijn christelijke achtergrond reeds lange tijd weet had van Christus en de redding die Hij bood. Het was me tot die tijd echter niet gelukt een verbinding van enige betekenis te leggen tussen de behoudende theologie van mijn gezin van herkomst en mijn innerlijke onrust. Maar op mijn 19de, terwijl ik mij in een vertwijfeld gevecht bevond tegen depressie en zelfdoding, leek Christus mijn laatste toevlucht.

Ik ben God erg dankbaar voor de verandering die deze keuze in mijn leven tot stand bracht. Ik herstelde van mijn depressie, kreeg weer controle over mijn alcoholgebruik, stopte uiteindelijk met roken en kreeg mijn seksuele leven voldoende op orde om een gezonde relatie te beginnen met een heel bijzondere vrouw. Dit leidde uiteindelijk tot een huwelijk met iemand die me beter kent en meer heeft ondersteund dan ik ooit zou verdienen. Maar hoe geweldig ook, het veranderde niet mijn seksuele gerichtheid. Ik was noch toen noch vandaag 'normaal'.

En dat zou ik zo graag willen zijn: normaal. Ik probeerde te veranderen, heteroseksueel te worden, ik heb echt alles geprobeerd! Pastorale adviezen, psychotherapie, gebedsgenezing, noem het maar op. Maar wat al mijn pogingen hebben opgeleverd, is dat ik het gedrag dat uit mijn seksuele gerichtheid voortkomt onder controle heb. God heeft me de kracht verleend om een bevredigend heteroseksueel bestaan te leiden, en tevens de genade om te leven met het feit dat ik nog steeds homoseksueel ben. Dat is geen eenvoudige opgave geweest. Soms is dit tweeledige leven bijna verpletterend.

Liefde en trouw bewaren

In de loop van de jaren bleef ik worstelen met het me emotioneel aangetrokken voelen tot andere mannen, wat me innerlijk verscheurde en het vertrouwen in mijzelf en in God ondermijnde. Van tijd tot tijd speelde ik met de gedachte dat mijn vrouw en zonen beter af

zouden zijn zonder een humeurige echtgenoot en vader: en vooral zijn terugkerende depressieve perioden.

Mijn overwinning bestaat inderdaad daaruit dat het me is gelukt om leven, liefde en trouw te bewaren in mijn huwelijk. Maar het is een overwinning die bijna dagelijks strijd vereist en die gepaard gaat met een aanzienlijke psychologische belasting voor mij en mijn gezin.

Ik heb er geen spijt van dat ik me heb toegewijd aan het trouw zijn en blijven in een heteroseksueel huwelijk. Niets heeft me meer geleerd, niets is een grotere bron van vreugde gebleken, dan de relatie die ik heb met mijn vrouw en kinderen. Maar soms maakt het me boos dat het zoveel moeite kost, dat ik het alleen heb moeten doen, zonder de ondersteuning van vrienden of een betrokken christelijke gemeente.

Naïeve standpunten

Christelijke boeken die homoseksualiteit behandelen staan vol met polariserende retoriek. In het ene kamp zegt men dat we onze homoseksuele broeders en zusters in de christelijke gemeenschap moeten verwelkomen; dat we moeten erkennen dat God hen zo heeft gemaakt en bedoeld om daar naar te leven. Het andere kamp citeert het bijbelverhaal van Sodom en Gomorra, gebruikt woorden als gruweldaad, en vertelt van gevallen die bewijzen dat verandering mogelijk is. Vanuit het perspectief van mijn ervaringen, kan ik niets anders zeggen dan dat beide standpunten naïef zijn.

Hoewel de positie die ik inneem ten opzichte van homoseksualiteit misschien realistisch is en gebaseerd op echte ervaring, nemen velen er aanstoot aan en kan ik zelden op instemming rekenen. Mijn hartstochtelijke overtuiging dat het Gods bedoeling was dat we in een heteroseksuele en monogame huwelijkstrouw zouden leven, ergert de vrijzinnige christenen, die menen dat ik mijn door God gegeven natuur moet accepteren en uitleven. Aan de andere kant beledig ik weer de behoudende christenen, met mijn ervaring dat ondanks overvloedige genade het probleem niet even verholpen is, noch dat een leven als heteroseksueel gemakkelijk wordt. Ze eisen een veel duidelijker overwinning op mijn zondige natuur. Retoriek levert zelden een goede weergave van de realiteit op. Mijn verhaal is realiteit. Een realiteit, zo is mijn overtuiging, die door velen gedeeld wordt, maar die slechts door enkelen wordt onthuld.

Anoniem

Waarom heb ik mijn verhaal niet verteld aan mijn vrienden binnen de kerk? Waarom blijf ik anoniem? Dat komt omdat ik mijn vrienden niet vertrouwd als zij pretenderen de zondaar lief te hebben, maar de zonde te haten. Ik kan niet geloven dat als ze dit over mij zouden weten, ze mij nog steeds zouden willen handhaven als voorzitter van de kerkenraad, jeugdleider of sporttrainer van hun zonen. Ik zou willen dat ik het kon geloven, maar ik kan het niet. Misschien ben ik wat te wantrouwend, maar ik heb te veel grappen terloops gehoord, te veel uitdrukkingen van haat naar homoseksuelen waargenomen om nog te geloven dat deze mensen mijn vrienden zouden kunnen zijn als ze het wisten.

Om heel eerlijk te zijn heb ik zelf soms ook veel moeite om de zondaar lief te hebben en de zonde te haten. Soms neemt het de vorm aan van zelfverwerping, maar vaker worstel ik met haat jegens promiscue heteroseksuele mannen, omdat ze zichzelf zo lijken te rechtvaardigen

en sommigen, zelfs christenen, zo tolerant zijn ten opzichte van die zonde, terwijl ze de mijne zo veroordelen. Vorige week nog sprak ik met een vriend die christen is over zorgen die ik heb over jongeren van de jeugdgroep. Zijn reactie was zoiets als: ach ja, al die hormonen hè?... Ik begrijp dit niet. Wordt aan jonge heteroseksuele mannen een speciale ontheffing verleend? Waarom is er zoveel begrip als zij toegeven aan hun verlangens en wordt mijn toegeven aan de mijne een gruweldaad genoemd?

Geen dialoog

Het debat over homoseksualiteit grijpt diep in in bijna elk kerkgenootschap, terwijl velen van ons die homoseksueel zijn zich onbegrepen voelen, gemarginaliseerd en genegeerd in de 'dialoog'.

Ik probeer niet argumenten voor mijn homoseksualiteit aan te voeren, maar slechts de realiteit van mijn gesteldheid te erkennen. Ik ben gebroken, en mijn homoseksualiteit is daar een uiting van. Maar wat ik niet geloof is dat ik meer gebroken ben dan degene die naast mij in de kerkbank zit. De hebzuchtigen, de leugenaars, dronkaards en de alleenstaande en toch seksueel actieve heteroseksuelen, allen delen in dezelfde mate de gebrokenheid als ik.

Zonde is zonde en genade is genade. We zijn allemaal zondaars en of we nu hetero- of homoseksueel zijn; we krijgen dezelfde genade aangeboden. De overwinning wordt niet zomaar behaald. Het zou een stuk gemakkelijker zijn als onze kerken mensen zoals ik die desondanks aanspraak maken op een overwinning, zouden begrijpen en accepteren.

In een apart kader:

De schrijver woont in het westen van de Verenigde Staten.

Uit: *Christianity Today*, maart 2002-09-16.

Vertaling: Haye bij de Weg.

Dit artikel verscheen in het blad *Reveil* (oktober 2002) en werd met toestemming overgenomen.

STREAMERS

Ik voel me nog steeds veroordeeld door wat goed nieuws zou moeten zijn

Ondanks overvloedige genade is het probleem niet even verholpen

Wat ik niet geloof is dat ik meer gebroken ben dan degene die naast mij in de kerkbank zit